

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS DIREKTIV 92/96/EØF

af 10. november 1992

om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, og artikel 66,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- 1) Det er nødvendigt at gennemføre det indre marked for direkte livsforsikringsvirksomhed på grundlag af både reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser for at gøre det lettere for forsikringselskaber med hjemsted i Fællesskabet at påtage sig forpligtelser inden for hele Fællesskabet;
- 2) Rådets andet direktiv 90/619/EØF af 8. november 1990 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 79/267/EØF ⁽⁴⁾ har i vidt omfang bidraget til gennemførelsen af det indre marked for direkte livsforsikringsvirksomhed, idet det allerede giver forsik-

ringstagere, der, som følge af at de på eget initiativ tegner en forsikring i et forsikringsselskab i en anden medlemsstat, ikke har behov for særlig beskyttelse i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, fuld frihed til at benytte det videst mulige forsikringsmarked;

- 3) direktiv 90/619/EØF udgør derfor et vigtigt skridt hen imod en indbyrdes tilnærmelse af de nationale markeder inden for et enkelt integreret marked, et skridt, som bør suppleres med andre fællesskabsinstrumenter med det formål at give alle forsikringstagere, uanset om de selv tager initiativet, mulighed for at benytte ethvert forsikringsselskab med hjemsted i Fællesskabet, som udøver sin virksomhed dér i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at der sikres dem en tilstrækkelig beskyttelse;
- 4) nærværende direktiv indgår i hele komplekset af allerede gennemført fællesskabslovgivning, herunder navnlig Rådets første direktiv 79/267/EØF af 5. marts 1979 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed ⁽⁵⁾ og Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 om forsikringsselskaber årsregnskaber og konsoliderede regnskaber ⁽⁶⁾;
- 5) den valgte fremgangsmåde består i at gennemføre en harmonisering på de vigtigste punkter og i det

⁽¹⁾ EFT nr. C 99 af 16. 4. 1991, s. 2.

⁽²⁾ EFT nr. C 176 af 13. 7. 1992, og afgørelse af 28. oktober 1992 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽³⁾ EFT nr. C 14 af 20. 1. 1992, s. 11.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 330 af 29. 11. 1990, s. 50.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 63 af 13. 3. 1979, s. 1. Direktivet er senest ændret ved andet direktiv (90/619/EØF) (EFT nr. L 330 af 29. 11. 1990, s. 50).

⁽⁶⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1991, s. 7.

- omfang, det er nødvendigt og tilstrækkeligt for at nå frem til en gensidig anerkendelse af tilladelser og forsigtighedsstilsynsordninger, som vil gøre det muligt at udstede en enkelt tilladelse, som dækker hele Fællesskabet, og at anvende princippet om hjemlandstilsyn;
- 6) derfor er adgang til og udøvelse af forsikringsvirksomhed for fremtiden betinget af en enkelt administrativ tilladelse udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted; med denne tilladelse kan selskabet påbegynde sin virksomhed overalt i Fællesskabet i henhold til enten reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser; filialmedlemsstaten eller den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser, kan ikke længere afkræve forsikringsselskaber, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed dér, og som allerede har fået en tilladelse i hjemlandet, en ny tilladelse; for at tage hensyn hertil er det nødvendigt at ændre direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF;
- 7) det påhviler for fremtiden de kompetente myndigheder i hjemlandet at føre tilsyn med forsikringsselskabets økonomiske soliditet, navnlig med dets solvens og oprettelsen af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser, og med, at disse dækkes af kongruente aktiver;
- 8) gennemførelsen af de former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra c), i direktiv 79/267/EØF, må under ingen omstændigheder indebære, at der røres ved de forskellige myndigheders beføjelser over for de enheder, der ejer de aktiver, som er omfattet af denne bestemmelse;
- 9) visse bestemmelser i nærværende direktiv fastsætter minimumsnormer; hjemlandet kan foreskrive strengere regler for de forsikringsselskaber, der er tilladt af dets egne kompetente myndigheder;
- 10) medlemsstaternes kompetente myndigheder skal have de nødvendige kontrolbeføjelser til at sikre, at forsikringsselskabet udøver sin virksomhed på betryggende vis i hele Fællesskabet, hvad enten det sker i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser; de skal i særdeleshed kunne vedtage egnede beskyttelsesforanstaltninger eller pålægge sanktioner med det formål at forhindre uregelmæssigheder og eventuelle overtrædelser af bestemmelserne vedrørende forsikringstilsyn;
- 11) bestemmelserne om overdragelse af forsikringsbestanden bør tilpasses til den ved nærværende direktiv indførte retlige ordning med én enkelt tilladelse;
- 12) der bør ske en lempelse af specialiseringsreglen i direktiv 79/267/EØF, således at de medlemsstater, der ønsker det, har mulighed for at give tilladelser til samme selskab for de klasser, der er nævnt i bilaget til direktiv 72/267/EØF, og de forsikringstyper, der henhører under forsikringsklasse 1 og 2 i bilaget til direktiv 73/239/EØF⁽¹⁾; denne mulighed kan dog underlægges visse betingelser vedrørende overholdelse af regnskabs- og likvidationsreglerne;
- 13) af hensyn til beskyttelsen af forsikringstagerne skal alle forsikringsselskaber oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser; beregningen af disse hensættelser sker i det væsentlige efter aktuarmæssige principper; det er nødvendigt at samordne disse principper for at lette den gensidige anerkendelse af forsigtighedsreglerne i de forskellige medlemsstater;
- 14) det er af forsigtighedshensyn ønskeligt, at der foretages en minimumssamordning af reglerne om begrænsning af den rentesats, der anvendes ved beregning af de forsikringsmæssige hensættelser, og da de nuværende metoder alle er lige korrekte, forsigtige samt ækvivalente, vil det med henblik på denne begrænsning være hensigtsmæssigt at give medlemsstaterne mulighed for frit at vælge den metode, der skal anvendes;
- 15) der bør foretages en samordning af reglerne vedrørende beregningen, spredningen, lokaliseringen og kongruensen af de aktiver, der kan medgå til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, med henblik på at fremme den gensidige anerkendelse af medlemsstaternes bestemmelser; denne samordning skal tage hensyn dels til de foranstaltninger for så vidt angår frie kapitalbevægelser, der er vedtaget ved Rådets direktiv 88/361/EØF af 24. juni 1988 om gennemførelse af Traktatens artikel 67⁽²⁾, dels til Fællesskabets udvikling hen imod Den Økonomiske og Monetære Union;
- 16) hjemlandet kan dog ikke kræve, at forsikringsselskaberne investerer de aktiver, der medgår til dækning af deres forsikringsmæssige hensættelser, i bestemte kategorier af aktiver, da et sådant krav er uforeneligt

⁽¹⁾ Rådets første direktiv (73/239/EØF) af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (EFT nr. L 228 af 16. 8. 1973, s. 3). Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/618/EØF (EFT nr. L 330 af 29. 11. 1990, s. 44).

⁽²⁾ EFT nr. L 178 af 8. 7. 1988, s. 5.

med de foranstaltninger til liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i direktiv 88/361/EØF;

- 17) i afventning af et direktiv om investeringsydelse, som bl.a. harmoniserer begrebet organiseret marked, er det nødvendigt med henblik på nærværende direktiv og uden at foregribe den senere harmonisering at fastlægge en midlertidig definition af dette begreb, som vil blive afløst af den definition, der er harmoniseret på fællesskabsplan, og som pålægger markedets hjemland det ansvar, som nærværende direktiv midlertidigt pålægger forsikringssekselskabets hjemland;
- 18) det er nødvendigt at supplere listen over elementer, der kan anvendes til dækning af den i henhold til direktiv 79/267/EØF påbudte solvensmargen, for at tage hensyn til de nye finansielle instrumenter og faciliteter, som andre finansielle institutioner kan henregne til deres egenkapital;
- 19) det er ikke en nødvendig forudsætning for gennemførelsen af det indre marked for forsikringer, at der er sket en samordning af forsikringsaftaleretten; medlemsstaternes mulighed for at gennemtvinge anvendelse af deres lovgivning på forsikringsaftaler vedrørende forpligtelser, som befinder sig på deres område, udgør derfor en tilstrækkelig garanti for forsikringstagerne;
- 20) inden for rammerne af det indre marked er det i forsikringstagerens interesse at have adgang til det størst mulige udvalg af forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet, således at han kan vælge den forsikring, der passer bedst til hans behov; det påhviler den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, at påse, at der ikke findes nogen hindring for, at de forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet, kan afsættes på dens område, forudsat at de ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, og såfremt disse hensyn ikke er beskyttet af hjemlandets retsregler, forudsat at disse retsregler anvendes ikke-diskriminerende på ethvert selskab, der udøver virksomhed i denne medlemsstat, er objektivt begrundet og står i et rimeligt forhold til det tilstræbte mål;
- 21) medlemsstaterne skal kunne sikre, at forsikringsprodukterne og de aftaledokumenter, der anvendes ved dækning af forpligtelser, der er indgået på deres område, hvad enten der er tale om virksomhed udøvet i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overholder gældende specifikke retsregler begrundet i almene hensyn; de tilsynsordninger, der skal anvendes, bør tilpasses kravene i det indre marked uden at være en forudsætning for udøvelsen af forsikringsvirksomhed; det forekommer ikke rimeligt at opretholde ordninger med forudgående godkendelse af forsikringsbetingelserne; der bør derfor indføres andre ordninger, som passer bedre til kravene i det indre marked, og som gør det muligt for samtlige medlemsstater at sikre forsikringstagerne den fornødne beskyttelse;
- 22) det tillades imidlertid, at hjemlandet med henblik på gennemførelsen af aktuarmæssige principper, der er i overensstemmelse med dette direktiv, kan kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tarifferne i aftalerne og af de forsikringsmæssige hensættelser, idet denne anmeldelse af det tekniske grundlag ikke omfatter meddelelse af de almindelige og specielle betingelser i aftalerne samt af selskabets forretningsmæssige tariffer;
- 23) inden for rammerne af det indre marked for forsikringsvirksomhed vil forbrugeren have et større og mere varieret udvalg af forsikringer end tidligere; for i fuldt omfang at kunne drage nytte af dette udvalg og den øgede konkurrence skal forbrugeren have adgang til de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vælge den forsikring, der bedst dækker hans behov; dette behov for oplysninger er så meget desto større, som forpligtelserne kan være af meget lang varighed; derfor må der gennemføres en samordning af de minimumsbestemmelser, der er nødvendige for at sikre, at forbrugeren modtager klare og præcise oplysninger om de væsentligste træk ved de produkter, der tilbydes ham, og om de organer, der er bemyndiget til at behandle klager fra forsikringstagerne, de forsikrede eller de af forsikringen begunstigede;
- 24) for faktisk at kunne udøve forsikringsvirksomhed i hele Fællesskabet er det vigtigt at tillade forsikringssekselskaberne at reklamere for deres produkter; de skal derfor have mulighed for at benytte alle sædvanlige reklamemedier i filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser; medlemsstaterne kan dog forlange, at forsikringssekselskaberne overholder de nationale regler om sådanne reklamers form og indhold, der enten måtte følge af fællesskabsretsakter på reklameområdet eller af medlemsstaternes bestemmelser til beskyttelse af almene hensyn;
- 25) inden for rammerne af det indre marked kan en medlemsstat ikke længere forbyde samtidig udøvelse af forsikringsvirksomhed på sit område i henhold til reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri

udveksling af tjenesteydelser; det er derfor nødvendigt at afskaffe medlemsstaternes mulighed herfor i henhold til direktiv 90/619/EØF;

- 26) der bør indføres en saktionsordning, som kan bringes i anvendelse, når et forsikringsselskab i den medlemsstat, hvor forpligtelsen er indgået, ikke overholder de gældende bestemmelser begrundet i almene hensyn, der gælder for det;
- 27) nogle medlemsstater pålægger ikke forsikringsvirksomhed nogen form for indirekte skatter, hvorimod flertallet af medlemsstaterne anvender særlige skatter og andre former for bidrag; i de medlemsstater, hvor sådanne skatter og bidrag opkræves, varierer deres struktur og procentsats meget; det bør undgås, at de bestående forskelle resulterer i konkurrencefordrejning mellem medlemsstaterne med hensyn til forsikring; med forbehold af yderligere samordning kan anvendelse af de skatteordninger og andre former for bidrag, der gælder i den medlemsstat, hvor forpligtelsen er indgået, afhjælpe en sådan ulempe; det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte de bestemmelser, som skal sikre opkrævningen af disse skatter og bidrag;
- 28) det er vigtigt, at der sker en samordning på fællesskabsplan vedrørende forsikringsselskabers likvidation; allerede nu er det, i tilfælde af at et forsikringsselskab træder i likvidation, vigtigt at fastsætte, at de garantiordninger, der er indført i hver medlemsstat, sikrer en ensartet behandling af samtlige forsikringskreditorer, uanset disse kreditors nationalitet, og uanset hvordan forpligtelsen er indgået;
- 29) det kan være nødvendigt med jævne mellemrum at foretage tekniske tilpasninger af de detaljerede regler i nærværende direktiv for at tage hensyn til udviklingen inden for forsikringsbranchen; Kommissionen vil, inden for rammerne af de gennemførelsesbeføjelser, der er tillagt den ved Traktatens bestemmelser, foretage sådanne tilpasninger, for så vidt de er nødvendige, efter høring af den ved direktiv 91/675/EØF ⁽¹⁾ nedsatte forsikringskomité;
- 30) der må fastsættes specifikke bestemmelser for at sikre overgangen fra den retlige ordning, der gælder på tidspunktet for gennemførelsen af nærværende direktiv, til den ved direktivet indførte ordning; disse bestemmelser skal have til formål at hindre, at der pålægges medlemsstaternes kompetente myndigheder en ekstra arbejdsbyrde;
- 31) i henhold til Traktatens artikel 8 C skal der tages hensyn til omfanget af den indsats, der må gøres af økonomier på forskellige udviklingstrin; der må derfor indrømmes visse medlemsstater en overgangsordning, der muliggør en gradvis gennemførelse af dette direktiv —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

- a) *forsikringsselskab*: ethvert selskab, som har opnået administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 79/267/EØF
- b) *filial*: et forsikringsselskabs agenturer eller filialer, under hensyn til artikel 3 i direktiv 90/619/EØF
- c) *forpligtelse*: en forpligtelse udtrykt i en af de former for forsikring eller virksomhed, der er omhandlet i artikel 1 i direktiv 79/267/EØF
- d) *hjemland*: den medlemsstat, hvor hjemstedet for det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, er beliggende
- e) *filialmedlemsstat*: den medlemsstat, hvor den filial, der påtager sig en forpligtelse, er beliggende
- f) *den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser*: den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, jf. artikel 2, litra e), i direktiv 90/619/EØF, når et forsikringsselskab eller en filial, der er beliggende i en anden medlemsstat, har påtaget sig forpligtelsen
- g) *kontrol*: den forbindelse, der består mellem et moderselskab og et datterselskab, jf. artikel 1 i Rådets direktiv 83/349/EØF ⁽²⁾, eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og et selskab

⁽¹⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1991, s. 32.

⁽²⁾ Rådets syvende direktiv (83/349/EØF) af 13. juni 1983 på grundlag af Traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber (EFT nr. L 193 af 18. 7. 1983, s. 1). Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/605/EØF (EFT nr. L 317 af 16. 11. 1990, s. 60).

h) *kvalificeret deltagelse*: direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 % af kapitalen eller stemmerettighederne eller enhver anden mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af det selskab, hvori der besiddes en kapitalinteresse.

Ved anvendelse af denne definition i forbindelse med artikel 7 og 14 samt de andre niveauer af deltagelse, der er omhandlet i artikel 14, medregnes de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 7 i direktiv 88/627/EØF⁽¹⁾

i) *moderselskab*: en modervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF

j) *datterselskab*: en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF; ethvert datterselskab af et datterselskab anses også for at være et datterselskab af det moderselskab, der står i spidsen for disse foretagender

k) *reguleret marked*: et kapitalmarked, som af selskabets hjemland betragtes som et reguleret marked i afventning af en definition, der skal fastlægges inden for rammerne af et direktiv om investeringsservice, og som er karakteriseret ved:

— en regelmæssig funktion, og

— det forhold, at bestemmelser, der er vedtaget eller godkendt af de berettigede myndigheder, fastlægger betingelserne for markedets funktion, betingelserne for adgang til markedet og, når direktiv 79/279/EØF af 5. marts 1979 om samordning af betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs⁽²⁾ anvendes, de betingelser for optagelse til notering, der er fastsat ved nævnte direktiv, og, når dette direktiv ikke anvendes, de betingelser, disse finansielle instrumenter skal opfylde for faktisk at kunne omsættes på markedet.

I forbindelse med nærværende direktiv kan et reguleret marked være etableret i en medlemsstat eller i et tredjeland. I sidstnævnte tilfælde skal markedet være anerkendt af selskabets hjemland og opfylde tilsvarende krav. De finansielle instrumenter, der omsættes dér, skal være af en kvalitet, der svarer til kvaliteten af de instrumenter, der omsættes på det eller de regulerede markeder i den pågældende medlemsstat

l) *kompetente myndigheder*: de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forsikringsselskaber.

Artikel 2

1. Dette direktiv finder anvendelse på de forpligtelser og forsikringsselskaber, der er nævnt i artikel 1 i direktiv 79/267/EØF.

2. I artikel 1, nr. 2, i direktiv 79/267/EØF udgår ordene »og er tilladt i det land, i hvilket virksomheden udøves«.

3. Nærværende direktiv finder hverken anvendelse på de forsikringer og transaktioner eller selskaber og institutioner, som direktiv 79/267/EØF ikke finder anvendelse på, eller på de organer, der er nævnt i artikel 4 i samme direktiv.

AFSNIT II

ADGANG TIL UDØVELSE AF FORSIKRINGS-VIRKSOMHEDER

Artikel 3

Artikel 6 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 6

Adgang til udøvelse af den i dette direktiv omhandlede virksomhed er betinget af en forudgående administrativ tilladelse.

Ansøgning om denne tilladelse skal indgives til hjemlandets myndigheder af:

- selskaber, der etablerer hjemsted på denne medlemsstats område
- selskaber, der efter at have modtaget den i første afsnit omhandlede tilladelse udvider deres virksomhed til en hel forsikringsklasse eller til andre forsikringsklasser.

Artikel 4

Artikel 7 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 7

1. Tilladelsen gælder for hele Fællesskabet. Den giver selskabet ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 88/627/EØF af 12. december 1988 om offentliggørelse af oplysninger ved erhvervelse og afhændelse af en betydelig andel i et børsnoteret selskab (EFT nr. L 348 af 17. 12. 1988, s. 62).

⁽²⁾ EFT nr. L 66 af 13. 3. 1979, s. 21. Direktivet er senest ændret ved direktiv 82/148/EØF (EFT nr. L 62 af 5. 3. 1982, s. 22).

2. Tilladelsen gives særskilt for hver forsikringsklasse som defineret i bilaget. Den omfatter hele den pågældende klasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der hører under denne klasse.

De kompetente myndigheder kan begrænse den tilladelse, der ansøges om for en af disse klasser, til de former for virksomhed, der er anført i den i artikel 9 nævnte driftsplan.

En medlemsstat kan give tilladelse for flere forsikringsklasser, såfremt den nationale lovgivning tillader, at disse forsikringsklasser udøves samtidigt.

Artikel 5

Artikel 8 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 8

1. Hjemlandet kræver, at forsikringsselskaber, der ansøger om tilladelse:

a) antager en af følgende former:

- for Kongeriget Belgien: »société anonyme«/»naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions«/»commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle«/»onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative«/»coöperatieve vennootschap«
- for Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«, »pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)«
- for Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- for Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural«, »mutuelles régies par le code de la mutualité«
- for Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«
- for Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«
- for Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«

— for Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«

— for Det Forenede Kongerige: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«

— for Den Helleniske Republik: ανώνυμη εταιρία

— for Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«

— for Den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«.

Et forsikringsselskab kan ligeledes tage form af et europæisk selskab, når dette bliver indført.

Endvidere kan medlemsstaterne i givet fald oprette selskaber i en offentligretlig form, når disse virksomheders formål er udøvelse af forsikringsvirksomhed på samme vilkår som dem, der gælder for privatretlige selskaber

- b) begrænser deres formål til de former for virksomhed, der er fastsat i dette direktiv, og dermed direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed
- c) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 9
- d) råder over den i artikel 20, stk. 2, fastsatte minimumsgarantifond
- e) faktisk ledes af personer, der opfylder de foreskrevne krav til hæderlighed og til kvalifikationer eller erhvervserfaring.

2. Et selskab, der ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre forsikringsklasser eller til udvidelse af en tilladelse, der kun omfatter en del af de risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, skal fremlægge en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 9.

Det skal endvidere godtgøre, at det råder over den i artikel 19 fastsatte solvensmargen og er i besiddelse af den i artikel 20, stk. 1 og 2, omhandlede garantifond.

3. Medlemsstaterne må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelser eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Uanset stk. 1 kan hjemlandet med det ene formål at kontrollere, at nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at et selskab kan udøve sin virksomhed.

Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godkendelse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

Senest fem år efter gennemførelsen af direktivet 92/96/EØF (*) forelægger Kommissionen Rådet en rapport om anvendelsen af dette stykke.

4. Ovennævnte bestemmelser kan ikke foreskrive, at ansøgninger om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

(*) EFT nr. L 360 af 9. 12. 1992, s. 1.

Artikel 6

Artikel 9 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 9

Den i artikel 8, stk. 1, litra c), og stk. 2, nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) arten af de forpligtelser, som selskabet har til hensigt at påtage sig
- b) grundprincipperne for genforsikring
- c) sammensætningen af minimumsgarantifonden
- d) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler

endvidere for de første tre regnskabsår:

- e) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter hidrørende fra direkte forsikringsvirksomhed og fra overtagelse af genforsikring samt afgivelse i genforsikring
- f) den sandsynlige økonomiske stilling
- g) de anslåede finansielle midler til dækning af forpligtelser og solvensmargen.

Artikel 7

Hjemlandets kompetente myndigheder meddeler ikke et selskab tilladelse til at påbegynde forsikringsvirksomhed,

før de har fået meddelelse om navnene på alle aktionærer eller selskabsdeltagere, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte besidder en kvalificeret deltagelse i selskabet, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Samme myndigheder nægter at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af forsikringsselskabet ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagerens egnethed.

AFSNIT III

HARMONISERING AF BETINGELSERNE FOR UDØVELSE AF FORSIKRINGSVIRKSOMHED

Kapitel 1

Artikel 8

Artikel 15 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 15

1. Ansvar for det finansielle tilsyn med et forsikringsselskab, herunder tilsyn med den virksomhed, det udøver gennem filialer og som led i præstation af tjenesteydelser, henhører udelukkende under hjemlandets kompetence. Hvis de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, har en begrundet formodning om, at et forsikringsselskabs virksomhed vil kunne skade selskabets finansielle soliditet, underretter de de kompetente myndigheder i forsikringsselskabets hjemland herom. Hjemlandets kompetente myndigheder kontrollerer, at selskabet overholder de i dette direktiv fastsatte forsigtighedsprincipper.

2. Det finansielle tilsyn dækker forsikringsselskabets samlede virksomhed og omfatter navnlig kontrol med selskabets solvens og oprettelsen af forsikringsmæssige hensættelser, herunder livsforsikringshensættelser, og med de aktiver, der medgår til dækning heraf i overensstemmelse med de regler eller den praksis, der gælder i hjemlandet, i henhold til bestemmelser, der er vedtaget på fællesskabsniveau.

3. Hjemlandets kompetente myndigheder kræver, at der i alle forsikringsselskaber findes en tilfredsstillende administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer.

Artikel 9

Artikel 16 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 16

Når et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i en medlemsstat, udøver sin virksomhed gennem en filial i

en anden medlemsstat, skal filialmedlemsstaten sørge for, at hjemlandets kompetente myndigheder efter forudgående meddelelse herom til filialmedlemsstatens kompetente myndigheder, selv eller ved personer, de bemyndiger hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet. Filialmedlemsstatens kompetente myndigheder kan deltage i denne kontrol.»

Artikel 10

Artikel 23, stk. 2 og 3, i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»2. Medlemsstaterne kræver af de forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, at de regelmæssigt fremlægger materiale, der er nødvendigt for udøvelsen af tilsynet, samt statistisk materiale. De kompetente myndigheder sender hinanden det materiale og de oplysninger, der har relevans for udøvelsen af tilsynet.

3. Hver medlemsstat træffer alle passende foranstaltninger med henblik på, at de kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og midler til at føre tilsyn med virksomheden i forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, herunder virksomhed, der udøves uden for dette område, i overensstemmelse med Rådets direktiver vedrørende denne virksomhed, samt med henblik på disses gennemførelse.

Disse beføjelser og midler skal bl.a. give de kompetente myndigheder mulighed for:

- a) at skaffe sig indgående viden om selskabets situation og samlede virksomhed, navnlig
 - ved indhentning af oplysninger eller rekvirering af dokumentation vedrørende forsikringsvirksomheden
 - eller ved kontrol på stedet i det pågældende selskabs forretningslokaler
- b) at træffe tilstrækkelige og nødvendige foranstaltninger over for selskabet, dets ledelse eller de personer, som kontrollerer selskabet, for at sikre, at selskabets virksomhed er i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, som selskabet skal overholde i de forskellige medlemsstater, og især i overensstemmelse med driftsplanen, dersom denne er obligatorisk, samt for at undgå eller fjerne uregelmæssigheder, der vil kunne bringe de sikredes interesser i fare
- c) at sikre gennemførelsen af disse foranstaltninger, om nødvendigt gennem tvangsforanstaltninger og i givet fald ved rettens hjælp.

Medlemsstaterne kan ligeledes fastsætte, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at indhente alle oplysninger vedrørende forsikringsaftaler, som mæglerne er i besiddelse af.»

Artikel 11

1. Artikel 6, stk. 2 til 7, i direktiv 90/619/EØF udgår.

2. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at forsikringsselskaber, der har hjemsted på dens område, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand, hvad enten den består af aftaler indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet, hvis de kompetente myndigheder i det overtagende selskabs hjemland godtgør, at selskabet, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

3. Når en filial påtænker at overdrage hele eller en del af sin forsikringsbestand, hvad enten aftalerne er indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal filialmedlemsstaten høres.

4. I de i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde meddeler myndighederne i det afgivende forsikringsselskabs hjemland tilladelse til overdragelsen efter at have indhentet samtykke fra de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor forpligtelsen består.

5. De kompetente myndigheder i de hørte medlemsstater meddeler de kompetente myndigheder i det afgivende forsikringsselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter modtagelsen af anmodningen; har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse, der tillades i henhold til denne artikel, skal i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de sikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Denne bestemmelse berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsiges aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

Artikel 12

1. Artikel 24 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 24

1. Hvis et selskab ikke efterkommer bestemmelserne i artikel 17, kan den kompetente myndighed i selskabets hjemland forbyde den frie rådighed over aktiverne

efter at have underrettet de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor forpligtelsen består.

2. Med henblik på genoprettelse af den finansielle situation i et selskab, hvis solvensmargen ikke længere udgør det minimum, der er foreskrevet i artikel 19, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet en genoprettelsesplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kompetente myndighed kan undtagelsesvis, hvis den er af den opfattelse, at selskabets finansielle situation vil forværres yderligere, desuden begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Den underretter da myndighederne i de andre medlemsstater, på hvis område selskabet udøver sin virksomhed, om alle trufne foranstaltninger, og disse myndigheder træffer på den første myndigheds anmodning de samme foranstaltninger som denne.

3. Hvis solvensmargenen ikke længere når den i artikel 20 definerede garantifond, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet af selskabet en kortfristet finansieringsplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Den underretter myndighederne i de medlemsstater, på hvis område selskabet udøver virksomhed, herom, og disse træffer på dens anmodning de samme foranstaltninger.

4. I de i stk. 1, 2 og 3 omhandlede tilfælde kan de kompetente myndigheder desuden træffe alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser.

5. Hver medlemsstat vedtager de bestemmelser, der er nødvendige for, at den i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, 2 og 3, på anmodning af selskabets hjemland og i overensstemmelse med sin nationale lovgivning kan forbyde den frie rådighed over de aktiver, der befinder sig på dens område; hjemlandet skal angive, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 13

Artikel 26 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 26

1. En tilladelse, der er meddelt forsikringsselskabet af den kompetente myndighed i hjemlandet, kan tilbagekaldes af denne myndighed, hvis selskabet:

- a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på tolv måneder, udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke

har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde uden videre bortfalder

- b) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne
- c) ikke inden for de indrømmede frister har kunnet gennemføre de foranstaltninger, der er fastsat i en krævet genoprettelsesplan eller finansieringsplan som omhandlet i artikel 24
- d) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, som gælder for det.

I tilfælde af tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen underretter den kompetente myndighed i hjemlandet de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater herom, og disse skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre det pågældende selskab i at påbegynde nye forretninger på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Herudover træffer førstnævnte myndighed sammen med sidstnævnte myndigheder alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser og begrænser navnlig den frie rådighed over selskabets aktiver i medfør af artikel 24, stk. 1, stk. 2, andet afsnit, og stk. 3, andet afsnit.

2. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal udførligt begrundes og meddeles det pågældende selskab.

Artikel 14

1. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse i et forsikringsselskab, forinden skal underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet. Enhver fysisk eller juridisk person skal ligeledes underrette hjemlandets kompetente myndigheder, hvis vedkommende påtænker at forøge sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger en tærskel på 20 %, 33 % eller 50 %, eller at forsikringsselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab.

Hjemlandets kompetente myndigheder skal inden for en frist på højst tre måneder fra datoen for den i første afsnit nævnte underretning gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse eller forøgelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af forsikringsselskabet ikke er overbevist om den i første afsnit nævnte fysiske eller juridiske persons egnethed. Hvis myndighederne ikke gør indsigelse, kan de fastsætte en frist for gennemførelsen af den pågældende erhvervelse eller forøgelse.

2. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at opgive sin besiddelse af en kvalificeret deltagelse i et

forsikringsselskab, forinden skal underrette hjemlandets kompetente myndigheder herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der derefter besiddes. Enhver fysisk eller juridisk person skal ligeledes underrette de kompetente myndigheder, hvis vedkommende har til hensigt at formindske sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når ned under en tærskel på 20 %, 33 % eller 50 %, eller at forsikringsselskabet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab.

3. Så snart forsikringsselskaberne har fået kendskab dertil, giver de hjemlandets kompetente myndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af andele i deres kapital, som bevirker, at deltagelsen stiger over eller falder under en af de tærskler, som er nævnt i stk. 1 og 2.

Endvidere meddeler de mindst en gang om året navnene på de aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelsen af denne andel, således som den bl.a. fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de bestemmelser, der gælder for børsnoterede selskaber.

4. Medlemsstaterne fastsætter, at hjemlandets kompetente myndigheder i tilfælde af, at de i stk. 1 omhandlede personers indflydelse vil kunne være til skade for en forsigtig og sund forvaltning af forsikringsselskabet, skal kunne træffe de fornødne foranstaltninger for at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan bl.a. bestå i påbud, sanktioner over for ledelsen eller suspension af de stemmerettigheder, der er knyttet til de pågældende aktionærers eller selskabsdeltageres aktier eller andele.

Lignende foranstaltninger skal kunne bringes i anvendelse over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder den i stk. 1 foreskrevne pligt til forudgående underretning. Hvis en kapitalandel erhverves på trods af indsigelse fra de kompetente myndigheder, skal medlemsstaterne, uafhængigt af andre sanktioner, suspendere de tilsvarende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere dem.

Artikel 15

1. Medlemsstaterne foreskriver, at alle, der arbejder for eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der har handlet på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. Denne tavshedspligt indebærer, at de fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, ikke må videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattende form, således at de enkelte forsikringsselskaber ikke kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen.

Når et forsikringsselskab er erklæret konkurs eller er trådt i likvidation som følge af en domstolskendelse, kan fortrolige oplysninger, som ikke vedrører tredjemand, der er involveret i forsøg på at redde forsikringsselskabet, dog videregives under en civil retssag.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater udveksler oplysninger i henhold til de direktiver, der gælder for forsikringsselskaber. Disse oplysninger er undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

3. Medlemsstaterne kan kun indgå samarbejdsaftaler, der indebærer udveksling af oplysninger, med de kompetente myndigheder i tredjelande, hvis de oplysninger, der således meddeles, er beskyttet af en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er fastsat i denne artikel.

4. De kompetente myndigheder, der i henhold til stk. 1 eller 2 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelse af deres hverv:

- til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve forsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til forsikringsmæssige hensættelser, solvensmargen, administrativ og regnskabsmæssig praksis samt intern kontrol, eller
- til pålæggelse af sanktioner, eller
- hvis den kompetente myndigheds afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed, eller
- i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til artikel 50 eller særbestemmelser i de direktiver, der er vedtaget vedrørende forsikringsselskaber.

5. Stk. 1 og 4 er ikke til hinder for udveksling af oplysninger inden for samme medlemsstat, hvis der findes flere kompetente myndigheder, eller, medlemsstaterne imellem, mellem de kompetente myndigheder og:

- de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med andre finansieringsinstitutter og med kreditinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne
- de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringsselskaber og lignende procedurer, og
- personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber

med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver, eller til hinder for, at der gives de organer, der forvalter (obligatoriske) likvidationsprocedurer eller garantifonde, oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde. De oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

6. Endvidere kan medlemsstaterne uanset bestemmelserne i stk. 1 og 4, i henhold til lovbestemmelser give tilladelse til, at visse oplysninger meddeles andre afdelinger i deres centraladministration, som er ansvarlige for lovgivningen vedrørende tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, investeringsservice og forsikringsselskaber, samt inspektører, som handler efter fuldmagt fra de pågældende afdelinger.

Oplysningerne må imidlertid kun gives, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsigtighedstilsynet.

Medlemsstaterne fastsætter dog, at oplysninger, der modtages efter stk. 2 og 5, samt oplysninger, der stammer fra kontrol på stedet, som omhandlet i artikel 16 i direktiv 79/267/EØF, aldrig må videregives som nævnt i nærværende stykke, medmindre den kompetente myndighed, der har givet oplysningerne, eller den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor kontrollen på stedet er foretaget, har givet sit udtrykkelige samtykke.

Artikel 16

Artikel 13 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 13

1. Med forbehold af stk. 3 og stk. 7 kan intet selskab få tilladelse i henhold til både nærværende direktiv og direktiv 73/239/EØF.

2. Dog kan medlemsstaterne fastsætte:

- at selskaber, der har fået tilladelse i henhold til nærværende direktiv, ligeledes kan få en tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 73/239/EØF for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 i bilaget til samme direktiv
- at selskaber, der har fået tilladelse i henhold til artikel 6 i direktiv 73/239/EØF, udelukkende for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 i bilaget til samme direktiv, kan få en tilladelse i henhold til nærværende direktiv.

3. De i stk. 2 omhandlede selskaber og selskaber, som ved meddelelsen af dette direktiv udøver de i dette direktiv og i direktiv 73/239/EØF omhandlede to

former for virksomhed samtidig, kan fortsætte hermed på betingelse af, at der i overensstemmelse med artikel 14 oprettes særskilt forvaltning for hver af disse former for virksomhed, jf. dog stk. 6.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i stk. 2 omhandlede selskaber skal følge de regnskabsregler, der gælder for selskaber med tilladelse i medfør af dette direktiv, for så vidt angår deres virksomhed som helhed. Indtil der er sket en samordning på området, kan medlemsstaterne endvidere fastsætte, at for så vidt angår reglerne for likvidation skal den virksomhed, der vedrører risici, der er omhandlet i nr. 1 og 2 i bilaget til direktiv 73/239/EØF, og som udøves af de i stk. 2 nævnte selskaber, ligeledes være underlagt de regler, der gælder for livsforsikringsvirksomhed.

5. Når et selskab, der udøver de i bilaget til direktiv 73/239/EØF nævnte former for virksomhed, har økonomisk, handelsmæssig eller administrativ tilknytning til et selskab, der udøver de i nærværende direktiv omhandlede former for virksomhed, skal de kompetente myndigheder i de medlemsstater, på hvis område de nævnte selskaber har deres hjemsted, påse, at de pågældende selskabers regnskaber ikke fordrejes ved aftaler, der indgås mellem dem, eller ved nogen anden ordning, der kan influere på fordelingen af udgifter og indtægter.

6. En medlemsstat kan kræve af selskaber, hvis hjemsted befinder sig på dens område, at de inden for en af medlemsstaten fastsat frist ophører med samtidig udøvelse af disse former for virksomhed, som de udøvede ved meddelelsen af dette direktiv.

7. Bestemmelserne i denne artikel skal tages op til fornyet behandling på grundlag af en rapport fra Kommissionen til Rådet i lyset af den fremtidige harmonisering af likvidationsreglerne og under alle omstændigheder senest den 31. december 1999.»

Artikel 17

Artikel 35 i direktiv 79/267/EØF og artikel 18 i direktiv 90/619/EØF udgår.

Kapitel 2

Artikel 18

Artikel 17 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 17

1. Hjemlandet pålægger ethvert forsikringsselskab at afsætte tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser,

herunder livsforsikringshensættelser, i forhold til dets samlede virksomhed.

Størrelsen af disse forsikringsmæssige hensættelser opgøres efter følgende principper:

- A. i) livsforsikringshensættelserne beregnes efter en tilstrækkelig forsigtig prospektiv aktuarmæssig metode under hensyn til alle fremtidige forpligtelser i henhold til de betingelser, der er fastsat for hver enkelt løbende forsikringsaftale, herunder navnlig:
- alle garanterede ydelser, herunder garanterede tilbagekøbsværdier
 - den bonustildeling, som de sikrede kollektivt eller individuelt har ret til, uanset hvordan de pågældende former for bonus benævnes
 - alle optioner, som den sikrede har ret til i henhold til forsikringsaftalen
 - selskabets udgifter, herunder provisioner
- under hensyntagen til fremtidige præmieindtægter
- ii) en retrospektiv metode kan anvendes, hvis det kan godtgøres, at de forsikringsmæssige hensættelser, som bliver resultatet af denne beregningsmetode, ikke bliver lavere end de hensættelser, som fremkommer ved en tilstrækkelig forsigtig prospektiv metode, eller hvis anvendelsen af den prospektive metode ikke er mulig for den pågældende forsikringstype
- iii) en forsigtig beregning er ikke ensbetydende med en beregning, der foretages på grundlag af de mest sandsynlige hypoteser, idet der i rimeligt omfang skal tages højde for negative afvigelser i de forskellige faktorer
- iv) den metode, der anvendes ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser, skal være forsigtig ikke blot i sig selv, men også når man betragter den metode, der anvendes ved værdiansættelsen af de aktiver, som medgår til dækning af hensættelserne
- v) de forsikringsmæssige hensættelser skal beregnes særskilt for hver forsikringsaftale. Approksimative eller gennemsnitsbaserede beregninger er dog tilladt, når der er grund til at formode, at resultatet vil blive tilnærmelsesvis det samme som ved individuelle beregninger. Princippet om individuel beregning er ikke til hinder for, at der foretages supplerende hensættelser til dækning af generelle risici, der ikke er individualiserede

- vi) når en forsikringsaftales tilbagekøbsværdi er garanteret, skal der for en sådan aftale foretages livsforsikringshensættelser, hvis størrelse til enhver tid mindst svarer til denne garanterede tilbagekøbsværdi på samme tidspunkt.

B. Den rentesats, der lægges til grund, skal vælges med forsigtighed. Den fastsættes i henhold til de bestemmelser, som den kompetente myndighed i hjemlandet har fastsat, under anvendelse af følgende principper:

- a) for alle aftaler fastsætter den kompetente myndighed i selskabets hjemland en eller flere maksimumsrentesatser specielt efter følgende regler:

- i) Når aftalerne indeholder en rentegaranti, fastsætter den kompetente myndighed i selskabets hjemland en fælles maksimumsrentesats. Denne sats kan variere efter, hvilken valuta forsikringsaftalen er fastsat i, forudsat at den ikke overstiger 60 % af rentesatsen for statsobligationslån i den valuta, forsikringsaftalen er fastsat i. Hvis der er tale om en aftale i ecu, fastsættes denne grænse i forhold til de lån, udtrykt i ecu, EF-institutionerne har optaget.

Hvis medlemsstaten i medfør af andet punktum i ovennævnte afsnit beslutter at fastsætte en maksimumsrentesats for aftaler, der er fastsat i en bestemt medlemsstats valuta, rådfører den sig forinden med den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis valuta aftalen er fastsat i

- ii) når selskabets aktiver ikke er værdiansat til deres anskaffelsesværdi, kan en medlemsstat fastsætte, at der kan beregnes en eller flere maksimumsrentesatser under hensyntagen til afkastet af de tilsvarende aktiver, der indgår i forsikringsselskabets beholdning med fradrag af en forsigtighedsmargen og, specielt for aftaler med løbende præmiebetaling, desuden under hensyntagen til det forventede afkast af de fremtidige aktiver. Forsigtighedsmargenen og den eller de maksimumsrentesatser, der anvendes på det forventede afkast af de fremtidige aktiver, fastsættes af den kompetente myndighed i hjemlandet

- b) fastlæggelse af en maksimumsrentesats betyder ikke, at selskabet skal anvende en så høj rentesats

- c) hjemlandet kan beslutte, at litra a) ikke skal anvendes på følgende aftaletyper:

- aftaler tilknyttet investeringsfonde
- aftaler med engangspræmie med en løbetid på indtil otte år

— aftaler uden ret til bonus og livrenteaftaler uden tilbagekøbsværdi.

I de tilfælde, der er omtalt i de sidste to led i første afsnit, kan der, når der vælges en forsigtig rentesats, tages hensyn til den valuta, som forsikringsaftalen er fastsat i, og til de tilsvarende aktiver, der indgår i beholdningen, samt til det forventede afkast af de fremtidige aktiver, når selskabets aktiver værdiansættes til deres markedsværdi.

Den rentesats, der lægges til grund, må under ingen omstændigheder være højere end afkastet af aktiverne, beregnet i henhold til hjemlandets regnskabsregler efter fradrag af et passende beløb

d) medlemsstaten kræver, at selskabet foretager en regnskabsmæssig hensættelse med det formål at sikre de rentemæssige forpligtelser, det har indgået over for de forsikrede, dersom det nuværende eller forventede afkast af selskabets aktiver ikke er tilstrækkeligt til at opfylde disse forpligtelser

e) de maksimumsrentesatser, som fastsættes i henhold til litra a), meddeles Kommissionen samt de kompetente myndigheder i de medlemsstater, der anmoder om det.

C. De statistiske beregningslementer samt omkostningselementerne skal vælges med forsigtighed under hensyntagen til, i hvilken stat forpligtelsen består, hvilken forsikringstype der er tale om, samt til de administrative omkostninger og forudsatte provisioner.

D. Hvad angår forsikringsaftaler med ret til bonus, kan der i den metode, der lægges til grund for beregning af de forsikringsmæssige hensættelser, implicit eller eksplicit og i overensstemmelse med de øvrige antagelser om den fremtidige udvikling og den nuværende metode for beregning af bonus, tages hensyn til fremtidig bonusbeløb af enhver art.

E. Hensættelser til dækning af fremtidige omkostninger kan være implicitte ved f.eks. kun at tage højde for de fremtidig nettopræmier, dvs. uden administrationstillæg. De samlede hensættelser, implicitte eller eksplicitte, må dog ikke være lavere end det beløb, som en forsigtig beregning ville resultere i.

F. Metoden for beregning af de forsikringsmæssige hensættelser må ikke forandres fra år til år som følge af vilkårlige ændringer i metoden eller beregningsgrundlaget og skal være udformet således, at bonusbeløbene frigives på rimelig vis under forsikringsaftalens løbetid.

2. Forsikringsselskaber skal fremlægge for offentligheden, på hvilket beregningsgrundlag og efter hvilke

metoder de forsikringsmæssige hensættelser, herunder hensættelser til bonus, beregnes.

3. Hjemlandet forlanger af ethvert forsikringsselskab, at dets forsikringsmæssige hensættelser vedrørende den samlede virksomhed er dækket af kongruente aktiver i overensstemmelse med artikel 24 i direktiv 92/96/EØF. For så vidt angår virksomhed, der udøves i Fællesskabet, skal disse aktiver befinde sig dér. Medlemsstaterne kræver ikke af forsikringsselskaberne, at deres aktiver skal befinde sig i en bestemt medlemsstat. Hjemlandet kan dog lempe reglerne for aktivernes lokalisering.

4. Hvis hjemlandet tillader, at de forsikringsmæssige hensættelser dækkes af tilgodehavender hos genforsikrere, fastsætter det den tilladte procentdel. Det kan i så fald ikke stille krav om, hvor disse tilgodehavender skal befinde sig.«

Artikel 19

Præmierne for nye forretninger skal, vurderet ud fra rimelige aktuariemæssige antagelser, være tilstrækkelige til, at forsikringsselskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, herunder navnlig afsætte forsikringsmæssige hensættelser i overensstemmelse hermed.

I den forbindelse kan der tages hensyn til alle aspekter af forsikringsselskabets økonomiske situation, idet det dog skal undgås, at tilførslen af midler udefra til præmier og deres afkast bliver systematisk og permanent, hvilket på længere sigt kunne bringe selskabets solvens i fare.

Artikel 20

Ved valget af de aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal der tages hensyn til arten af de forretninger, som selskabet udfører, for at sikre sikkerheden, afkastet og likviditeten af selskabets investeringer, idet selskabet skal sørge for en passende diversificering og spredning af sine anbringelser.

Artikel 21

1. Hjemlandet kan kun tillade, at forsikringsselskaber tilvejebringer dækning for deres forsikringsmæssige hensættelser ved hjælp af følgende kategorier af aktiver:

A. Investeringsaktiver

a) obligationer og andre penge- og kapitalmarkedsinstrumenter

- b) udlån
- c) aktier og andre kapitalandele med variabelt afkast
- d) andele i institutter for kollektiv investering i værdipapirer og andre investeringsfonde
- e) grunde og bygninger samt tinglige rettigheder i forbindelse med fast ejendom

B. Tilgodehavender

- f) tilgodehavender hos genforsikrere, herunder genforsikrernes andel i de forsikringsmæssige hensættelser
- g) genforsikringsdepoter og tilgodehavender hos afgivende forsikringsselskaber
- h) tilgodehavender hos forsikringstagere og mæglere i forbindelse med direkte forsikringsforretninger og genforsikringsforretninger
- i) policelån
- j) krav på skattetilbagebetalinger
- k) tilgodehavender hos garantifonde

C. Andre aktiver

- l) materielle anlægsaktiver bortset fra grunde og bygninger, værdiansat på grundlag af en forsigtig afskrivning
- m) anfordringstilgodehavender i banker og kassebeholdning; indlån i kreditinstitutter og alle andre virksomheder, der er beføjet til at modtage indlån
- n) forudbetalte erhvervelsesomkostninger
- o) påløbne renter og optjent leje samt andre periodeafgrænsningsposter
- p) tinglige rettigheder i forbindelse med fast ejendom (»reversionary interests«).

For sammenslutningen af forsikringsgivere kaldet Lloyd's omfatter kategorierne af aktiver ligeledes garantier og remburs, der er udstedt af kreditinstitutter som defineret i direktiv 77/780/EØF ⁽¹⁾ eller af forsikringsselskaber, samt verificerbare beløb, der stammer fra livsforsikringspolicer, når de repræsenterer midler, der ejes af medlemmerne.

Det forhold, at et aktiv eller en kategori af aktiver er medtaget i listen i første afsnit, medfører ikke, at alle

sådanne aktiver automatisk tillades som dækning for forsikringsmæssige hensættelser. Hjemlandet fastsætter mere detaljerede regler for, hvorledes tilladte aktiver må anvendes; med henblik herpå kan det kræve tinglig sikkerhed eller garantistillelse, navnlig for tilgodehavender hos genforsikrere.

Ved fastlæggelse og anvendelse af reglerne, skal hjemlandet navnlig sørge for, at følgende principper overholdes:

- i) aktiver, som dækker de forsikringsmæssige hensættelser, værdiansættes eksklusive gæld, der er stiftet med henblik på erhvervelse af disse aktiver
- ii) samtlige aktiver værdiansættes på et forsigtigt grundlag, idet der tages hensyn til risikoen for, at de ikke kan realiseres. Især tillades materielle anlægsaktiver bortset fra grunde og bygninger kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt de værdiansættes på grundlag af en forsigtig afskrivning
- iii) udlån, uanset om de ydes til virksomheder, en stat, en international institution, en lokal eller regional myndighed eller fysiske personer, tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, hvis de frembyder tilstrækkelige garantier med hensyn til deres sikkerhed, uanset om disse garantier bygger på låntagers betalingsevne, på pantebreve, bankgarantier, garantier fra forsikringsselskaber eller andre former for sikkerhed
- iv) afledte instrumenter såsom optioner, futures og swaps i forbindelse med aktiver, som dækker de forsikringsmæssige hensættelser, kan anvendes, når de bidrager til at mindske investeringsrisikoen eller muliggør en effektiv porteføljepleje. Sådanne instrumenter værdiansættes på et forsigtigt grundlag og kan tages i betragtning ved værdiansættelsen af de underliggende aktiver
- v) værdipapirer, der ikke omsættes på et reguleret marked, tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt de kan realiseres på kort sigt, eller hvis der er tale om kapitalandele i kreditinstitutter, i forsikringsselskaber, i det omfang der er tilladt i henhold til artikel 8 i direktiv 79/267/EØF, og i investeringsselskaber, der er etableret i en medlemsstat
- vi) tilgodehavender hos tredjemand tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, efter at de tilsvarende gældposter over for samme tredjemand er trukket fra

⁽¹⁾ Rådets første direktiv (77/780/EØF) af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (EFT nr. L 322 af 17. 12. 1977, s. 30). Direktivet er senest ændret ved direktiv 89/646/EØF (EFT nr. L 386 af 30. 12. 1989, s. 1).

- vii) værdien af de tilgodehavender, der tillades som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, skal beregnes på et forsigtigt grundlag, idet der tages hensyn til risikoen for, at de ikke kan realiseres. Især tillades tilgodehavender hos forsikringstagere og mæglere i forbindelse med direkte forsikringsforretninger og genforsikringsforretninger kun, såfremt det ikke er mere end tre måneder siden, de forfaldt til betaling
- viii) når der er tale om aktiver i form af en investering i et datterselskab, som på forsikringsselskabets vegne forvalter samtlige eller en del af forsikringsselskabets investeringer, tager hjemlandet med henblik på anvendelse af de i denne artikel omhandlede regler og principper hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af datterselskabet; hjemlandet kan behandle andre datterselskabers aktiver på samme måde
- ix) forudbetalte erhvervelsesomkostninger tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt dette er foreneligt med metoderne for beregning af livsforsikringshensættelserne.

2. Uanset stk. 1 kan hjemlandet undtagelsesvis og på anmodning af forsikringsselskabet for en tidsbegrænset periode træffe behørigt begrundet afgørelse om, at andre kategorier af aktiver kan medgå til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. dog artikel 20.

Artikel 22

1. For så vidt angår de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, stiller hjemlandet krav om, at hvert forsikringsselskab ikke investerer mere end:

- a) 10 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i en grund eller en bygning eller i flere grunde eller bygninger; der ligger så tæt sammen, at de reelt kan betragtes som en enkelt investering
- b) 5 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i aktier og andre omsættelige værdipapirer, der kan sidestilles med aktier, i obligationer og andre penge- og kapitalmarkedsinstrumenter fra samme selskab eller i lån til samme låntager, taget under ét, idet der ses bort fra lån til en statslig, regional eller lokal myndighed eller en international organisation, hvoraf en eller flere medlemsstater er medlem. Denne grænse kan forhøjes til 10 %, hvis selskabet ikke investerer mere end 40 % af sine forsikringsmæssige bruttohensættelser i lån til

låntagere eller i tilsvarende værdipapirer hos udstedere, hos hvilke selskabet investerer mere end 5 % af sine aktiver

- c) 5 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i ikke-sikrede lån, hvoraf 1 % i et enkelt ikke-sikret lån, bortset fra lån til kreditinstitutter, til forsikrings-selskaber, i det omfang der er tilladt i henhold til artikel 8 i direktiv 79/267/EØF, og til investeringsselskaber, der er etableret i en medlemsstat. Disse grænser kan forhøjes til henholdsvis 8 % og 2 % efter afgørelse truffet i hvert enkelt tilfælde af hjemlandets kompetente myndighed
- d) 3 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i kontanter
- e) 10 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i aktier, andre værdipapirer, der kan sidestilles med aktier, og obligationer, der ikke omsættes på et reguleret marked.

2. Det forhold, at stk. 1 ikke fastlægger begrænsninger for investering i en bestemt kategori af aktiver, er ikke ensbetydende med, at aktiverne inden for denne kategori uden begrænsning bør tillades til dækning for de forsikringsmæssige hensættelser. Hjemlandet fastsætter mere detaljerede regler for anvendelsen af de aktiver, der kan tillades. Ved fastlæggelsen og anvendelsen af disse regler skal hjemlandet navnlig sørge for, at følgende principper overholdes:

- i) de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, skal være så diversificerede og skal være investeret på spredt, at det sikres, at der ikke foreligger nogen uforholdsmæssig stor afhængighed af en bestemt kategori af aktiver, et specielt investeringsmarked eller en speciel investering
- ii) investeringer i aktiver, der som følge af enten deres art eller udstederens soliditet indebærer et højt risikoniveau, skal begrænses til et forsigtigt omfang
- iii) ved begrænsningerne for særlige kategorier af aktiver tages der hensyn til, hvorledes genforsikringsandelen er behandlet ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser
- iv) når der er tale om aktiver i form af en investering i et datterselskab, som på forsikringsselskabets vegne forvalter samtlige eller en del af dets investeringer, tager hjemlandet med henblik på anvendelsen af de i denne artikel omhandlede regler og principper hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af datterselskabet; hjemlandet kan behandle andre datterselskabers aktiver på samme måde

- v) den procentvise andel af de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, som udgøres af ikke likvide investeringer, skal begrænses til et forsigtigt niveau
- vi) når aktiviteterne omfatter lån til visse kreditinstitutter eller obligationer udstedt af sådanne institutter, kan hjemlandet ved anvendelsen af reglerne og principperne i denne artikel tage hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af disse kreditinstitutter. Der må kun forholdes således, hvis kreditinstituttet har sit hjemsted i en medlemsstat, udelukkende tilhører denne medlemsstat og/eller dennes lokale myndigheder, og dets virksomhed i henhold til vedtægterne består i at formidle lån til staten eller lokale myndigheder eller lån, som sikres af disse, eller lån til organer, der har en tæt tilknytning til staten eller de lokale myndigheder.

3. Med hensyn til de detaljerede regler for, hvorledes de tilladte aktiver må anvendes, behandler medlemsstaten:

- lån, der ikke er sikret af banker, forsikringsselskaber, ved pant eller på anden måde, mere restriktivt end lån, der er sikret således
- investeringsinstitutter, der ikke er samordnet i henhold til direktiv 85/611/EØF⁽¹⁾, og øvrige investeringsfonde mere restriktivt end de investeringsinstitutter, der er samordnet i henhold til samme direktiv
- værdipapirer, der ikke omsættes på et reguleret marked, mere restriktivt end dem, der omsættes på et sådant marked
- værdipapirer, obligationer og andre penge- og kapitalmarkedsinstrumenter, der ikke er udstedt af stater, af en af disses lokale eller regionale myndigheder eller af selskaber, der henhører under zone A, som omhandlet i direktiv 89/647/EØF⁽²⁾, eller som er udstedt af internationale organisationer, som ingen af Fællesskabets medlemsstater er medlem af, mere restriktivt end samme finansielle instrumenter, som er udstedt af ovennævnte.

4. Medlemsstaterne kan forhøje den i stk. 1, litra b), nævnte grænse til 40% for visse obligationer, når de er

(1) Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EFT nr. L 375 af 31. 12. 1985, s. 3). Direktivet er ændret ved direktiv 88/220/EØF (EFT nr. L 100 af 19. 4. 1988, s. 31).

(2) Rådets direktiv 89/647/EØF af 18. december 1989 om solvensnøgletal for kreditinstitutter (EFT nr. L 386 af 30. 12. 1989, s. 14).

udstedt af et kreditinstitut, der har sit hjemsted i en medlemsstat, og som i henhold til lovgivningen er underkastet et særligt offentligt tilsyn med henblik på at beskytte indehaverne af disse obligationer. Specielt skal provenuet fra udstedelsen af disse obligationer i henhold til loven investeres i aktiver, der i tilstrækkelig grad i obligationernes samlede løbetid dækker de forpligtelser, der følger heraf, og som ifølge fortrinsret anvendes til tilbagebetaling af hovedstol og betaling af de påløbne renter i tilfælde af misligholdelse fra emittentes side.

5. Medlemsstaterne kan ikke kræve, at forsikringsselskaberne skal investere i bestemte kategorier af aktiver.

6. Uanset stk. 1 kan hjemlandet undtagelsesvis og efter anmodning fra forsikringsselskabet for en tidsbegrænset periode træffe behørigt begrundet afgørelse om, at de regler, der er fastsat i stk. 1, litra a til e), kan fraviges, jf. dog artikel 20.

Artikel 23

1. Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale direkte er knyttet til værdien af andele i et investeringsinstitut eller til værdien af aktiver, der indgår i intern kapital, der indehaves af forsikringsselskabet, og som sædvanligvis repræsenteres af andele, skal de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser dækkes så snævert som muligt af disse andele eller, hvor der ikke foreligger andele, af disse aktiver.

2. Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale direkte er knyttet til at aktieindeks eller en anden referenceværdi end de i stk. 1 nævnte, skal de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser dækkes så snævert som muligt enten af de andele, som anses for at repræsentere referenceværdien, eller, hvor der ikke foreligger andele, af aktiver med passende sikkerhed og omsættelighed, som så snævert som muligt svarer til de aktiver, som den pågældende referenceværdi er baseret på.

3. Artikel 20 og 22 finder ikke anvendelse på aktiver til dækning af forpligtelser, som er direkte knyttet til de i stk. 1 og 2 nævnte ydelser. Henvisninger til de forsikringsmæssige hensættelser i artikel 22 skal forstås som henvisninger til de forsikringsmæssige hensættelser med undtagelse af dem, der vedrører sådanne forpligtelser.

4. Når de i stk. 1 og 2 nævnte ydelser omfatter en garanti for investeringsudbytte eller et andet garanteret

udbytte, er de tilsvarende yderligere forsikringsmæssige hensættelser omfattet af bestemmelserne i artikel 20, 21 og 22.

Artikel 24

1. Ved anvendelsen af artikel 17, stk. 3, og artikel 28 i direktiv 79/267/EØF overholder medlemsstaterne bestemmelserne i bilag I til nærværende direktiv for så vidt angår kongruensreglerne.

2. Denne artikel gælder ikke for de forpligtelser, der er omhandlet i artikel 23 i nærværende direktiv.

Artikel 25

Artikel 18, stk. 2, nr. 1, i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»1. Selskabets formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier. Denne formue omfatter navnlig:

— den indbetalte aktiekapital eller, for gensidige forsikringsselskaber, den faktiske grundfond plus eventuelle medlemskonti, forudsat at disse konti opfylder alle følgende kriterier:

a) vedtægterne fastsætter, at betalinger fra disse konti til medlemmerne kun kan foretages, hvis solvensmargenen ikke herved falder under det krævede niveau, eller efter selskabets opløsning, hvis hele selskabets øvrige gæld er afviklet

b) vedtægterne fastsætter, for så vidt angår betalinger af andre årsager end individuelle medlemsophør, at de ansvarlige myndigheder underrettes herom mindst én måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen

c) de relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i litra a) og b)

— halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond

— lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelserne

— overført overskud

— kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital kan medtages, men i så fald højst med et beløb svarende til 50 % af marginen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at mindst følgende betingelser er opfyldt:

a) i tilfælde af et forsikringsselskab konkurs eller likvidation findes der bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt

For ansvarlig indskudskapital skal ligeledes følgende betingelser være opfyldt:

b) kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning

c) for indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger forsikringsselskabet med henblik på godkendelse de kompetente myndigheder en plan over, hvorledes solvensmargenen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af solvensmargenen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente myndigheder kan give tilladelse til anticeret tilbagebetaling af sådanne midler, når anmodning herom indgives af det emitterende forsikringsselskab, og dets solvensmargin ikke derved falder under det krævede niveau

d) for indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som en komponent af solvensmargenen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter forsikringsselskabet mindst seks måneder inden datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske og den krævede solvensmargin før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder giver kun tilladelse til tilbagebetalingen, hvis der ikke er risiko for, at forsikringsselskabets solvensmargin falder under det krævede niveau

- e) låneaftalen må ikke indeholde nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af forsikringsselskabet, skal tilbagebetales inden den aftale forfaldsdato
 - f) låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen
- værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter — herunder andre kumulative præferenceaktier end de i foregående led omhandlede — der opfylder følgende betingelser, op til 50 % af marginen for de i forrige led nævnte værdipapirer og ansvarlig indskudskapital:
- a) de må ikke kunne tilbagebetales på ihænde-haverens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse
 - b) aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give forsikringsselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter af gælden
 - c) långiverens krav mod forsikringsselskabet skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld
 - d) de for udstedelsen af værdipapirer gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne medgå til dækning af tabene, samtidig med at forsikringsselskabet skal kunne fortsætte sin virksomhed
 - e) kun faktisk indbetale beløb tages i betragtning.«

Artikel 26

Senest tre år efter dette direktivs gennemførelse forelægger Kommissionen Forsikringskomitéen en rapport om behovet for en yderligere harmonisering af solvensmargenen.

Artikel 27

Artikel 21 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 21

1. Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de forsikringsmæssige hensættelser i henhold til artikel 17.

2. Med forbehold af artikel 17, stk. 3, artikel 24, stk. 1, 2, 3 og 5, og artikel 26, stk. 1, andet afsnit, afstår medlemsstaterne fra at begrænse den frie rådhed over rørlige og faste aktiver, der indgår i de tilladte forsikringsselskabers formue.

3. Stk. 1 og 2 er ikke til hinder for de foranstaltninger, som medlemsstaterne kan træffe i deres egen- skab af ejere eller deltagere i de pågældende selskaber, under beskyttelse af de sikredes interesser.«

Kapitel 3

Artikel 28

Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, kan ikke forhindre forsikringstageren i at indgå en aftale med et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i henhold til artikel 6 i direktiv 79/267/EØF, når aftalen ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Artikel 29

Medlemsstaterne må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelser eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Uanset stk. 1 kan hjemlandet med det ene formål at kontrollere, at de nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at et selskab kan udøve sin virksomhed.

Senest fem år efter dette direktiv gennemførelse forelægger Kommissionen Rådet en rapport om anvendelsen af disse bestemmelser.

Artikel 30

1. I artikel 15, stk. 1, første afsnit, i direktiv 90/619/EØF udgår ordene »i et af de i afsnit III omhandlede tilfælde«.

2. Artikel 15, stk. 2, i direktiv 90/619/EØF affattes således:

»2. Medlemsstaterne kan undlade at anvende stk. 1 på aftaler, der indgås for seks måneder eller derunder, og på tilfælde, hvor forsikringstageren på grund af sin særlige situation eller de omstændigheder, hvorunder aftalen er indgået, ikke har brug for denne særlige beskyttelse. Medlemsstaterne angiver i deres regler, hvornår stk. 1 ikke finder anvendelse.«

Artikel 31

1. Inden en forsikringsaftale indgås, skal der mindst forelægges forsikringstageren de i bilag II, punkt A, nævnte oplysninger.

2. Forsikringstageren skal under hele forsikringsaftalens løbetid informeres om enhver ændring af de i bilag II, punkt B, nævnte oplysninger.

3. Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, kan ikke af forsikringsselskaberne kræve, at de giver yderligere oplysninger ud over dem, der er anført i bilag II, medmindre sådanne oplysninger er nødvendige for, at forsikringstageren virkelig kan forstå de væsentligste elementer i den af ham tegnede forsikring.

4. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel og til bilag II fastsættes af den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

AFSNIT IV

BESTEMMELSER VEDRØRENDE FRI ETABLERINGSRET OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER

Artikel 32

Artikel 10 i direktiv 79/267/EØF affattes således:

»Artikel 10

1. Et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet dette.

2. Medlemsstaterne kræver, at det forsikringsselskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:

a) i hvilken medlemsstat det har til hensigt at etablere en filial

b) en driftsplan, hvori bl.a. angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur

c) en adresse i filialmedlemsstaten, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, idet den pågældende adresse er den samme adresse som den, hvortil alle meddelelser til den generalbefuldmægtigede sendes

d) navn på filialens generalbefuldmægtigede, som skal have tilstrækkelige beføjelser til at forpligte selskabet over for tredjemand samt til at repræsentere det over for filialmedlemsstatens myndigheder og domstole. Med hensyn til Lloyd's må dette, i tilfælde af eventuelle tvister i filialmedlemsstaten, der hidrører fra indgående forpligtelser, ikke medføre større vanskeligheder for de sikrede, end hvis tvisterne vedrørte selskaber af sædvanlig type. Med henblik herpå skal den generalbefuldmægtiges kompetence især omfatte beføjelse til i denne egenskab at give møde i retten som sagsøgt med beføjelse til at forpligte de pågældende forsikringsgivere i Lloyd's.

3. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet henset til de påtænkte etablering har grund til at nære mistillid til den administrative strukturs egnethed, forsikringsselskabets finansielle situation eller de ansvarlige lederes og den generalbefuldmægtigedes hæderlighed og kvalifikationer eller erhvervs erfaring, videregiver den senest tre måneder efter modtagelsen af alle de i stk. 2 nævnte oplysninger disse til den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten og underretter det berørte forsikringsselskab herom.

Hjemlandets kompetente myndighed attesterer ligeledes, at forsikringsselskabet råder over minimumssolvensmargenen, beregnet i overensstemmelse med artikel 19 og 20.

Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende de i stk. 2 nævnte oplysninger til den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten, skal dette afslag begrundes over for det berørte selskab inden tre måneder efter modtagelsen af samtlige omhandlede oplysninger. Et sådant afslag eller manglende svar kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Inden forsikringsselskabets filial påbegynder sin virksomhed, har den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten en frist på to måneder fra modtagelsen af de i stk. 3 nævnte oplysninger til i givet fald at meddele hjemlandets kompetente myndighed de vilkår, som begrundet i almene hensyn til skal gælde for udøvelse af denne virksomhed i filialmedlemsstaten.

5. Så snart der foreligger en meddelelse fra den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten eller, hvis denne ikke sender nogen meddelelse, så snart den i stk. 4 nævnte frist er udløbet, kan filialen etableres, og den kan påbegynde sin virksomhed.

6. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c) eller d), skal forsikringsselskabet skriftligt meddele de kompetente myndigheder i hjemlandet og i filialmedlemsstaten den pågældende ændring, mindst en måned før ændringen foretages, således at den kompetente myndighed i hjemlandet og i filialmedlemsstaten kan handle i henhold til henholdsvis stk. 3 og stk. 4.«

Artikel 33

Artikel 11 i direktiv 79/267/EØF udgår.

Artikel 34

Artikel 11 i direktiv 90/619/EØF affattes således:

»Artikel 11

Ethvert selskab, der for første gang i en eller flere medlemsstater agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forinden give de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom med angivelse af arten af de forpligtelser, det har til hensigt at dække.«

Artikel 35

Artikel 14 i direktiv 90/619/EØF affattes således:

»Artikel 14

1. De kompetente myndigheder i hjemlandet meddeler inden for en frist på en måned efter den i artikel 11 nævnte meddelelse den eller de medlemsstater, på hvis område selskabet agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, følgende:

- a) et certifikat, hvori det godtgøres, at selskabet råder over minimumssolvensmargenen beregnet i overensstemmelse med artikel 19 og 20 i direktiv 79/267/EØF
- b) de klasser, inden for hvilke selskabet har ret til at virke
- c) arten af de forpligtelser, som selskabet har til hensigt at dække i den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser.

Samtidig underretter de det berørte selskab herom.

2. Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke fremsender de i stk. 1 nævnte oplysninger inden for den fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette selskabet om årsagerne hertil. Afslaget kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

3. Selskabet kan begynde sin virksomhed på den attesterede dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, første afsnit, omhandlede meddelelse.«

Artikel 36

Artikel 17 i direktiv 90/619/EØF affattes således:

»Artikel 17

Enhver ændring, som selskabet agter at foretage i de i artikel 11 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 11 og 14.«

Artikel 37

Artikel 10, 12, 13, 16, 22 og 24 i direktiv 90/619/EØF udgår.

Artikel 38

De kompetente myndigheder i filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, kan kræve, at de oplysninger, som de i henhold til dette direktiv har lov til at anmode om vedrørende de forsikringsselskabers virksomhed, som opererer på deres område, gives på den pågældende medlemsstats officielle sprog.

Artikel 39

1. Artikel 19 i direktiv 90/619/EØF udgår.

2. Filialmedlemsstaten eller den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som selskabet agter at anvende over for forsikringstagerne. Med henblik på at kontrollere, at deres nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan de alene kræve, at ethvert selskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på opfordring skal kunne forelægge de betingelser

og andre trykte dokumenter, som det agter at anvende, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at selskabet kan udøve sin virksomhed.

Artikel 40

1. Artikel 20 i direktiv 90/619/EØF udgår.
2. Ethvert selskab, der udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forelægge de kompetente myndigheder i filialmedlemsstaten og/eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelser præsteres, alle de dokumenter, der forlanges af det med henblik på gennemførelsen af denne artikel, for så vidt selskaber, der har hjemsted i disse medlemsstater, også er forpligtet dertil.
3. Hvis de kompetente myndigheder i en medlemsstat konstaterer, at et selskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller driver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overtræder de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, henstiller de til det pågældende selskab at bringe disse ulovlige forhold til ophør.
4. Foretager vedkommende selskab sig ikke det nødvendige, giver de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom. Disse træffer snarest muligt alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende selskab bringer de ulovlige forhold til ophør. De kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat underrettes om arten af disse foranstaltninger.
5. Hvis selskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige, eller den pågældende medlemsstat ikke træffer nogen foranstaltninger, fortsat overtræder de retsregler, der gælder i den pågældende medlemsstat, kan denne, efter at have givet de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller standse yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå flere forsikringsaftaler på dens område. Medlemsstaterne drager omsorg for, at det på deres område er muligt at give forsikringsselskaberne de nødvendige meddelelser.
6. Stk. 3, 4 og 5 berører ikke medlemsstaternes ret til i nødstilfælde at træffe egnede forholdsregler for at forhindre lovovertrædelser på deres område. Dette indebærer også mulighed for at forhindre et forsikringsselskab i at fortsætte med at indgå nye forsikringsaftaler på deres område.
7. Stk. 3, 4 og 5 berører ikke medlemsstaternes ret til at pålægge sanktioner ved overtrædelser på deres område.

8. Hvis det selskab, der har gjort sig skyldig i overtrædelsen, har et etableret forretningssted eller besidder ejendom i den pågældende medlemsstat, kan dennes kompetente myndigheder i overensstemmelse med den nationale lovgivning iværksætte de for sådanne overtrædelser fastsatte administrative sanktioner over for dette etablerede forretningssted eller denne ejendom.

9. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 4 til 8, og som omfatter sanktioner eller begrænsninger i udøvelsen af forsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende selskab.

10. Kommissionen forelægger hvert andet år Forsikringskomitéen en rapport, der viser antallet og arten af tilfælde, hvor der i den enkelte medlemsstat er givet afslag som omhandlet i artikel 10 i direktiv 79/267/EØF eller i artikel 14 i direktiv 90/619/EØF, begge som ændret ved nærværende direktiv, eller truffet foranstaltninger i henhold til stk 5 i nærværende artikel. Medlemsstaterne samarbejder med Kommissionen ved at give den de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af rapporten.

Artikel 41

Dette direktiv er ikke til hinder for, at forsikringsselskaber med hjemsted i en medlemsstat ved anvendelse af ethvert foreliggende kommunikationsmiddel kan reklamere for deres ydelser i filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, så længe de ikke tilside-sætter eventuelle regler om sådanne reklamers form og indhold, der er begrundet i almene hensyn.

Artikel 42

1. Artikel 21 i direktiv 90/619/EØF udgår.
2. Såfremt et forsikringsselskab træder i likvidation, opfyldes forpligtelserne i forbindelse med forsikringsaftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de sikredes eller begunstiges nationalitet.

Artikel 43

1. Artikel 23 i direktiv 90/619/EØF udgår.
2. Forsikringsselskaber skal særskilt for forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret, og for forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, meddele den kompetente myndighed i hjemlandet beløbet

for præmier, uden fradrag af genforsikringsandelen, for hver medlemsstat og for hver af forsikringsklasserne I til IX, som defineret i bilaget til direktiv 79/267/EØF.

Hjemlandets kompetente myndigheder videregiver inden for en rimelig frist og i samlet form de pågældende oplysninger til de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, der anmoder derom.

Artikel 44

1. Artikel 25 i direktiv 90/619/EØF udgår.

2. Uden at det foregriber en senere harmonisering, er alle forsikringsaftaler udelukkende pålagt de indirekte skatter og parafiskale afgifter, hvormed forsikringspræmierne er belastet i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består i henhold til artikel 2, litra e), i direktiv 90/619/EØF, samt for Spaniens vedkommende de ekstragebyrer, der ved lov er fastsat til fordel for det spanske »Consortio de Compensación de Seguros« til udførelse af dets opgaver for forbindelse med godtgørelse af tab på grund af usædvanlige begivenheder i denne medlemsstat.

Den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen efter artikel 4 i direktiv 90/619/EØF, har ingen indflydelse på den gældende skattemæssige ordning.

Med forbehold af senere harmonisering anvender hver medlemsstat på de selskaber, som indgår forpligtelse på dens område, de nationale bestemmelser vedrørende de foranstaltninger, der skal sikre opkrævning af de indirekte skatter og parafiskale afgifter, som skal erlægges i henhold til første afsnit.

AFSNIT V

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 45

Medlemsstaterne kan indrømme de forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, og for hvilke værdien af de grunde og bygninger, som medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, ved meddelelsen af dette direktiv overstiger den i artikel 22, stk. 1, litra a), fastsatte procentsats, en frist til at efterkomme ovennævnte bestemmelse, der udløber senest den 31. december 1998.

Artikel 46

1. Artikel 26 i direktiv 90/619/EØF udgår.

2. Spanien og Portugal er indtil den 31. december 1995 og Grækenland indtil den 31. december 1998 omfattet af

følgende overgangsordning for aftaler, hvor en af disse medlemsstater er den medlemsstat, hvor forpligtelsen består:

- a) uanset artikel 8, stk. 3, i direktiv 79/267/EØF og artikel 29 og 39 i nærværende direktiv kan de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater kræve at få meddelt de almindelige og specielle forsikringsbetingelser, inden disse bringes i anvendelse
- b) størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser i tilknytning til de aftaler, der er omhandlet i denne artikel, fastsættes under tilsyn af den berørte medlemsstat efter regler, som den har fastsat, eller, såfremt sådanne regler ikke findes, efter praksis på dens område i overensstemmelse med dette direktiv. Dækningen af disse hensættelser ved ækvivalente eller kongruente aktiver og lokaliseringen af disse aktiver finder sted under tilsyn af denne medlemsstat efter dennes regler eller praksis, der vedtages i overensstemmelse med dette direktiv.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 47

Følgende tekniske tilpasninger, der skal foretages i direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF samt i nærværende direktiv, vedtages efter fremgangsmåden i direktiv 91/675/EØF:

- udvidelse af artikel 8, stk. 1, litra a), i direktiv 79/267/EØF til også at omfatte andre retlige former
- ændringer af listen i bilaget til direktiv 79/267/EØF; tilpasning af listens terminologi for derved at tage hensyn til udviklingen på forsikringsmarkederne
- præcisering af de i artikel 18 i direktiv 79/267/EØF opregnede komponenter, der indgår i solvensmargenen, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye finansielle instrumenter
- ændring af størrelsen af den i artikel 20, stk. 2, i direktiv 79/267/EØF omhandlede minimumsgarantifond for derved at tage hensyn til den økonomiske og finansielle udvikling
- ændring af den liste over aktiver, der kan medgå til dækning af forsikringsmæssige hensættelser, som er fastlagt i artikel 21 i nærværende direktiv, og af de regler for risikospredning, som er fastsat i artikel 22 i nærværende direktiv, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye finansielle instrumenter
- ændring af lempelserne i kongruensreglerne i bilag I til nærværende direktiv for derved at tage hensyn til udviklingen af nye instrumenter til dækning af valutakursrisici eller til fremskridtene hen imod Den Økonomiske og Monetære Union

- præcisering af definitionerne med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF samt nærværende direktiv i hele Fællesskabet
- de nødvendige tekniske tilpasninger af reglerne for fastsættelse af maksimumsrentesatserne i henhold til artikel 17 i direktiv 79/267/EØF som ændret ved nærværende direktiv, navnlig for derved at tage hensyn til fremskridtene hen imod Den Økonomiske og Monetære Union.

Artikel 48

1. Filialer, der inden ikrafttrædelsen af gennemførelsesbestemmelserne til dette direktiv har påbegyndt deres virksomhed efter de i værtslandet gældende bestemmelser, anses for at have fulgt fremgangsmåden i artikel 10, stk. 1 til 5, i direktiv 79/267/EØF. Fra nævnte ikrafttrædelsesdato er de omfattet af artikel 17, 23, 24 og 26 i direktiv 79/267/EØF samt artikel 40 i nærværende direktiv.

2. Artikel 11 og 14 i direktiv 90/619/EØF som ændret ved nærværende direktiv berører ikke de velerhvervede rettigheder, som tilkommer et forsikringsselskab, der inden ikrafttrædelsen af gennemførelsesbestemmelserne til nærværende direktiv har udføret virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 49

I direktiv 79/267/EØF indsættes følgende artikel:

»Artikel 31a

1. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et overtagende selskab, der er etableret i samme medlemsstat, hvis de kompetente myndigheder i denne medlemsstat eller i givet fald i den i artikel 30 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

2. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et forsikringsselskab med hjemsted i en anden medlemsstat, hvis de kompetente myndigheder i denne medlemsstat beræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

3. Såfremt en medlemsstat på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser tillader, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et agentur eller en filial, som er omhandlet i dette afsnit og etableret på en anden medlemsstats område, skal den sikre sig, at de kompetente myndigheder i det overtagende selskabs hjemland eller i givet fald i den i artikel 30 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen, samt at en sådan overdragelse er mulig efter loven i det overtagende selskabs hjemland, og at sidstnævnte er indforstået med overdragelsen.

4. Den medlemsstat, hvor det overdragende agentur eller den overdragende filial er beliggende, giver i de i stk. 1, 2 og 3 nævnte tilfælde tilladelse til overdragelsen efter at have modtaget godkendelse fra den kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, såfremt denne ikke er den medlemsstat, hvor det overdragende agentur eller den overdragende filial er beliggende.

5. De kompetente myndigheder i de hørte medlemsstater meddeler de kompetente myndigheder i det overdragende forsikringsselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter anmodningens modtagelse; har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv eller et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse, der tillades i henhold til denne artikel, skal i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de sikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Denne bestemmelse berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsiges aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.»

Artikel 50

Medlemsstaterne påser, at alle afgørelser, der træffes over for et forsikringsselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til nærværende direktiv, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

Artikel 51

1. Medlemsstaterne vedtager senest den 31. december 1993 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, og sætter dem i

kraft senest den 1. juli 1994. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 52

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 10. november 1992.

På Rådets vegne

R. NEEDHAM

Formand

BILAG I

KONGRUENSREGLER

Det fastlægges efter følgende regler, i hvilken valuta forsikringsselskabet skal indfri sine forpligtelser:

1. Når garantierne ifølge en forsikringsaftale er udtrykt i en bestemt valuta, skal forsikringsselskabet indfri sine forpligtelser i denne valuta.
2. Medlemsstaterne kan tillade, at forsikringsselskabers forsikringsmæssige hensættelser, herunder navnlig livsforsikringshensættelser, ikke dækkes af kongruente aktiver, hvis det følger af anvendelsen af ovenstående bestemmelser, at selskabet for at opfylde princippet om kongruens skulle være i besiddelse af aktiver i en bestemt valuta for et beløb, der ikke overstiger 7 % af aktiverne i andre valutaer.
3. Medlemsstaterne kan fritage selskaber for at anvende kongruensprincippet, når forpligtelserne skal indfris i et tredjeland's valuta, hvis investeringer i denne valuta er undergivet regulering, hvis valutaen er underkastet overførselsrestriktioner, eller hvis den af lignende grunde er uhensigtsmæssig til dækning af forsikringsmæssige hensættelser.
4. Forsikringsselskaber kan undlade at tilvejebringe dækning ved kongruente aktiver for et beløb, der ikke må overstige 20 % af deres forpligtelser i en bestemt valuta.

Samtlige aktiver — uanset valuta — skal dog mindst modsvare samtlige forpligtelser, uanset i hvilken valuta disse er angivet.

5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at når forpligtelser i henhold til ovenstående bestemmelser skal være dækket af aktiver i en medlemsstats valuta, anses dette krav ligeledes for opfyldt, når aktiverne er udtrykt i ecu.

BILAG II

OPLYSNINGER TIL FORSIKRINGSTAGEREN

Inden der indgås en forsikringsaftale (A) eller under aftalens løbetid (B), skal der forelægges forsikringstageren følgende skriftlige oplysninger, som skal være klart og præcist formuleret og affattet på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består:

Oplysningerne kan dog affattes på et andet sprog, hvis forsikringstageren anmoder derom, og det er tilladt i henhold til medlemsstatens lovgivning, eller forsikringstageren frit kan vælge, hvilken lov der skal anvendes.

A. Inden forsikringsaftalen indgås

Oplysninger om forsikringsselskabet	Oplysninger om forsikringsforpligtelsen
a.1 Selskabets navn og juridiske form	a.4 Definition af de enkelte garantier og optioner
a.2 Angivelse af, i hvilken medlemsstat selskabets hjemsted er beliggende, og i givet fald i hvilken medlemsstat det agentur eller den filial, med hvilket eller hvilken aftalen indgås, er beliggende	a.5 Forsikringsaftalens løbetid
a.3 Hovedsædets adresse samt i givet fald adressen på det agentur eller den filial, som aftalen indgås med	a.6 Betingelser for opsigelse af forsikringsaftalen
	a.7 Betingelser for indbetaling af præmier, herunder over hvilken årrække
	a.8 Nærmere vilkår for beregning og tildeling af bonus
	a.9 Angivelse af tilbagekøbsværdi og fripoliceværdi og arten af de hertil knyttede garantier
	a.10 Oplysninger om præmier for de enkelte garantier, herunder for hovedforsikringen og supplerende garantier, når sådanne oplysninger viser sig hensigtsmæssige
	a.11 Angivelse af anvendte referenceværdier i forsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde
	a.12 Angivelse af arten af de aktiver, forsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde er baseret på
	a.13 Betingelser for udøvelse af opsigelsesretten
	a.14 Generelle angivelser vedrørende den skatteordning, der gælder for den pågældende art police
	a.15 Bestemmelser vedrørende behandling af klager vedrørende aftalen fra forsikringstagerne, de sikrede eller de af aftalen begunstigede, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører forsikringstagerens adgang til at anlægge retssag
	a.16 Den lovgivning, der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit, eller, når parterne frit kan vælge lovgivning, den lovgivning forsikringsselskabet foreslår

B. Under forsikringsaftalens løbetid

Ud over de almindelige og særlige betingelser, der skal meddeles forsikringstageren, skal han også modtage følgende oplysninger under forsikringsaftalens løbetid:

Oplysninger om forsikringselskabet	Oplysninger om forsikringsforpligtelsen
b.1 Enhver ændring af selskabets navn eller betegnelse, juridiske form eller af hovedsædets adresse og i givet fald af adressen på det agentur eller den filial, som aftalen er indgået med	b.2 Alle oplysninger vedrørende punkt a.4 til a.12 i A i tilfælde af tillæg til aftalen eller i tilfælde af ændring af den lovgivning, der finder anvendelse på den b.3 Hvert år oplysninger om bonussituationen